Одвічне питання – сенс людського життя» (За оповіданням Джека Лондона «Любов до життя»).

Джек Лондон займався літературною діяльністю менш ніж двадцять із прожитих сорока років життя, але творчі успіхи письменника вражають. Сучасники спостерігали за злетом та долею Джека Лондона із заздрістю і неприхованим захопленням. З письменника намагалися зробити живу рекламу «суспільства рівних можливостей» , тобто Америки. Мовляв, ось утілення ідей про справжнє людяне суспільство: пасинок фермера, хлопчик-робітник, який не зміг отримати вищої освіти, усе одно зумів досягти своєї мети, здійснити найпотаємнішу мрію, ставши уславленим письменником. Але не так просто все було насправді. Життя Джека Лондона було своєрідним самоспаленням заради успіху. Така боротьба знесилювала. Письменник був приречений на нелюдські навантаження, шукаючи вигідної репортерської та письменницької роботи. Джек Лондон писав: «Мені дивно думати тепер про те, з яким самозабуттям я працював, про те, яким я був бідним і як шалено мені хотілося досягти успіхів, а ще – яким я був щасливим».

Перші, так звані північні оповідання Джека Лондона, вразили читачів зовсім новою постановкою проблеми і її художнім втіленням. Герої цих оповідань залишалися наодинці із суворою арктичною природою та із самими собою й таким чином випробовували себе. Як митець-реаліст Джек Лондон йшов у своїй творчості вслід правді життя. На Північ людей змушувала їхати шалена жага збагачення, яка зветься «золотою лихоманкою» . Серед справжніх мужніх і сильних героїв на Півночі опинилися й мерзотники, які принесли із собою звірячі закони «суспільства рівних можливостей» : крайній індивідуалізм, прагнення до збагачення будь-якою ціною, ненаситну пристрасть до «жовтого диявола». Серед суворої білої тиші Аляски маячня «золотої лихоманки» химерно переплелася з високою романтикою. Це накладало дуже своєрідний відбиток на свідомість кожного мешканця американської Півночі.

В оповіданні «Любов до життя» Джек Лондон зобразив двох друзів золотошукачів, які повертаються додому після вдалих пошуків жовтого металу. Один із цих людей звихнув ногу й попросив свого супутника допомогти. Але той покинув товариша в біді й пішов далі, прихопивши із собою частину видобутого золота. Коли потерпілий залишився на самоті, він переміг біль і пішов сам, упевнений, що не зіб'ється з дороги. Усе-таки, заблукавши, герой почав розмірковувати про долю золота: воно важило стільки, скільки всі інші речі вкупі. Іти з ушкодженою ногою було все важче, але герой не наважився залишити золото тій землі, якій воно донедавна належало. Знесилений, він знемагав від голоду. Кілька разів намагався впіймати куріпку, але ці спроби виявилися марними: «Дивлячися, як куріпка відлітає геть, він відчував до неї таку ненависть, наче вона заподіяла йому страшне зло». Він марив їжею, але, опритомнівши, відчував тільки біль від голоду в животі. Страждання зробилося зовсім нестерпним, коли мокрий сніг погасив багаття. Подорожній дійшов висновку, що вмерти не так боляче, як жити. Але любов до життя примушувала його ще й ще раз підніматися й простувати далі. Наприкінці дороги йому трапилися останки товариша- зрадника. Раптом на далекому обрії чоловік побачив корабель.

Украй виснажений герой потрапив на корабель, де дістав порятунок. Уже через кілька тижнів подорожній одужав, але в його підсвідомості глибоко засів страх перед голодною смертю. Людина вешталася по палубі й жебракувала. Матроси з усмішкою подавали йому. Випросивши таким чином сухаря, людина ховала його у своєму ліжку. Екіпаж був впевнений, що це скоро минеться.

Оповідання Джека Лондона змушує читача замислитися над сенсом життя людини, згадати важливі поняття «зрада» , «товариськість» , «дружба» , «цінності» й таке інше. Здається, сенс людського життя полягає в допомозі й підтримці інших людей, а також у тому, щоб кожна людина, озираючи прожиті роки, могла б спокійно дивитися в очі своїм друзям, рідним, співвітчизникам.